

Sygn. akt VI U 274/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lutego 2023 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Małgorzata Kryńska-Mozolewska

po rozpoznaniu w dniu 13 lutego 2023 r. w Warszawie na posiedzeniu niejawnym w trybie art. 15zszs² ustawy z dnia 2 marca 2020 roku o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. z 2020r., poz. 1842, tekst jednolity.),

sprawy H. N.

przeciwko (...)

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

na skutek odwołania H. N.

od decyzji (...) z dnia (...) r. znak (...)

- zmienia zaskarżone orzeczenie w ten sposób, że zalicza odwołującą H. N. do osób o znacznym stopniu niepełnosprawności od dnia 12 stycznia 2021 r - na stałe;
- uznaje że odwołująca H. N. ma prawo do karty parkingowej o jakiej mowa w art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r – Prawo o ruchu drogowym.

Sygn. akt VI U 274/21

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia (...) roku nr: (...) (...) w W. zaliczył H. N. do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności o symbolu przyczyny 02-P, do 24 lutego 2024 roku ze wskazaniem, że nie przysługuje jej uprawnienie z pkt 9 wskazań czyli nie spełnia przesłanek określonych w art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym.

Orzeczeniem z dnia (...) roku nr: (...) (...) w W. utrzymał w mocy orzeczenie (...).

(orzeczenia (...) i (...))

Od powyższego orzeczenia (...), odwołująca działająca przez pełnomocnika wniosła odwołanie, wnosząc o zmianę stopnia niepełnosprawności na znaczny.

(odwołanie – k. 1-2)

W odpowiedzi na odwołanie (...) wniósł o jego oddalenie.

(odpowiedź na odwołanie – k. 7-8)

Sąd ustalił, co następuje:

Odwołująca się ma 84 lata. Cierpi na zaawansowany zespół otępienny z narastającym od 2019 roku przebiegiem. Jest osobą całkowicie zależną od osób drugih, jest spowolniona psychoruchowo, z zaburzeniem kontaktu słownego, werbalnego, ograniczeniem ruchomości kręgosłupa C i L/S, ograniczeniem ruchomości biodra prawego, stawu skokowego prawego ze zniekształceniem. Zaburzenia poznawcze u odwołującej powodują, że wymaga długotrwałej pomocy innych osób w czynnościach życia codziennego – przygotowaniu posiłków, zakupów, czynności związanych z utrzymaniem higieny osobistej, poruszania się poza domem. Porusza się w sposób niewydolny. Wszelkie czynności wykonuje z pomocą syna, który sprawuje nad nią codzienną opiekę. Zmiany mają charakter przewlekły, nie rokują poprawy.

H. N. jest niepełnosprawna w stopniu znacznym z powodu schorzeń o symbolu 02-P na stałe, od dnia 12 stycznia 2021 roku. Ma w znacznym stopniu dysfunkcyjny układ ruchu i ograniczone możliwości lokomocji, zmniejszenie wydolności chodu i ograniczenie możliwości samodzielnego poruszenia się. Spełnia przesłanki z art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym.

(opinia biegłego neurologa J. S. – k. 19, opinia biegłego ortopedy M. G. – k. 58-60, k. 83)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie opinii biegłego ortopedy M. G. oraz opinii neurologa J. S., z tym, że początek stopnia niepełnosprawności sąd ustalił na podstawie opinii biegłego neurologa. Wynikało to z tego, że biegła J. S. wskazała na znaczny stopień niepełnosprawności o symbolu 02-P, a nie tak jak ortopeda 05-R. Stopień 02-P był wskazany w orzeczeniu (...) i (...), więc decydujące było kiedy ta niepełnosprawność, z tym że w stopniu znacznym - powstała. Sąd nie oparł się na opinii biegłego kardiologa K. K. albowiem nie wskazał on na żaden stopień niepełnosprawności odwołującej.

W zakresie zarzutów (...) do opinii biegłego ortopedy M. G. Sąd mając je na względzie zasięgnął z jego strony opinii uzupełniającej. Biegły odpowiedział na zarzuty (...) i pełnomocnika odwołującej. Jednakże Sąd nie oparł się na ostatniej opinii uzupełniającej albowiem Sąd nie zmienił orzeczenia w zakresie symbolu niepełnosprawności, a jedynie stopnia niepełnosprawności. Odwołująca była w znacznym stopniu niepełnosprawna z powodu zespołu otępiennego (02-P), a więc nie ma znaczenia, że dzień wydania decyzji przez (...) była niepełnosprawna w stopniu umiarkowanym z przyczyny 05-R, a dopiero w toku postępowania sądowego stała się niepełnosprawna w stopniu znacznym z przyczyny 05-R.

Nie zachodziła konieczność uzupełniania materiału dowodowego z urzędu, nie wniosły o to również strony. Dodatkowo Sąd uchylił postanowienie o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego psychiatry, albowiem wszystkie okoliczności zostały ustalone na podstawie opinii biegłego neurologa w zakresie niepełnosprawności z powodu zespołu otępiennego.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie podlegało uwzględnieniu w całości.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy z 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz.U. z 2019 r. poz. 1172) do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji.

Jak stanowi ust. 4 niezdolność do samodzielnej egzystencji oznacza naruszenie sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym zaspokajanie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację.

Z kolei zgodnie z ust. 2 do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

Na mocy § 29 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z 15 lipca 2003 r. (Dz.U. z 2003 r. Nr 139, poz. 1328 z późn. zm.) w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności standardy w zakresie kwalifikowania do znacznego stopnia niepełnosprawności zawierają kryteria określające skutki naruszenia sprawności organizmu powodujące:

- 1) niezdolność do pracy - co oznacza całkowitą niezdolność do wykonywania pracy zarobkowej z powodu fizycznego, psychicznego lub umysłowego naruszenia sprawności organizmu;
- 2) konieczność sprawowania opieki - co oznacza całkowitą zależność osoby od otoczenia, polegającą na pielęgnacji w zakresie higieny osobistej i karmienia lub w wykonywaniu czynności samoobsługowych, prowadzeniu gospodarstwa domowego oraz ułatwiania kontaktów ze środowiskiem;
- 3) konieczność udzielania pomocy, w tym również w pełnieniu ról społecznych - co oznacza zależność osoby od otoczenia, polegającą na udzieleniu wsparcia w czynnościach samoobsługowych, w prowadzeniu gospodarstwa domowego, współdziałania w procesie leczenia, rehabilitacji, edukacji oraz w pełnieniu ról społecznych właściwych dla każdego człowieka, zależnych od wieku, płci, czynników społecznych i kulturowych.

Zgodnie z ust. 2 przez długotrwałą opiekę i pomoc w pełnieniu ról społecznych rozumie się konieczność jej sprawowania przez okres powyżej 12 miesięcy w zakresie, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 i 3.

Na podstawie § 30 standardy w zakresie kwalifikowania do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zawierają kryteria określające naruszenie sprawności organizmu powodujące:

- 1) czasową pomoc w pełnieniu ról społecznych, co oznacza konieczność udzielenia pomocy, o której mowa w § 29 ust. 1 pkt 3, w okresach wynikających ze stanu zdrowia;
- 2) częściową pomoc w pełnieniu ról społecznych, co oznacza wystąpienie co najmniej jednej okoliczności, o których mowa w § 29 ust. 1 pkt 3.

Z ustaleń Sądu wynika, że odwołująca się H. N. jest osobą z naruszoną sprawnością organizmu wynikającą ze starczego zespołu otępiennego prawdopodobnie w przebiegu choroby Alzheimera. Jest ona też osobą wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji. Odwołująca się jest osobą która wymaga długotrwałej, codziennej opieki ze strony drugiej osoby, np. syna aby mogła funkcjonować na co dzień. Jest osobą która sama bez pomocy innych osób nie jest w stanie robić zakupów, ubierać się, dać o higienę. Wymaga długotrwałej pomocy drugich osób w czynnościach życia codziennego – przygotowaniu posiłków, zakupów, czynności związanych z utrzymaniem higieny osobistej, poruszania się poza domem. Porusza się w sposób niewydolny. Wszelkie czynności wykonuje z pomocą syna, który sprawuje nad nią codzienną opiekę. Nie jest w stanie samodzielnie funkcjonować, z powodu upośledzenia zdolności poznawczych oraz niewydolności chodu. Jej stan zdrowia z powodu zespołu otępiennego wpływającego na sposób funkcjonowania nie rokuje poprawy, dlatego wymaga stałej i długotrwałej opieki ze strony np. syna jako osoby drugiej.

Odwołująca się spełnia przesłanki do przyznania jej uprawnienia z punktu 9 wskazań dotyczących niepełnosprawności tj. karty parkingowej.

Zgodnie z art. 8 ust. 3a ustawy Prawo o ruchu drogowym, kartę parkingową wydaje się:

- 1) osobie niepełnosprawnej zaliczonej do znacznego albo umiarkowanego stopnia niepełnosprawności mającej znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się;
- 2) osobie niepełnosprawnej, która nie ukończyła 16 roku życia mającej znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się;
- 3) placówce zajmującej się opieką, rehabilitacją lub edukacją osób niepełnosprawnych mających znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się.

Odwołująca się jest osobą zaliczoną do znacznego stopnia niepełnosprawności i dodatkowo ma znacznie ograniczoną możliwość samodzielnego poruszania się. Jest osobą spowolniałą o niewydolnym chodzie z ograniczeniem ruchomości kręgosłupa C i L/S, ograniczeniem ruchomości biodra prawego, stawu skokowego prawego ze zniekształceniem. Powoduje to u niej, że nie jest w stanie poruszać się w sposób prawidłowy, bez znacznych ograniczeń. Przyznanie jej uprawnienia do karty parkingowej jako osobie starszej z ośpieniem i niesprawnością ruchową spowoduje, że skompensowane będą jej deficyty w zakresie poruszania bardziej przystępnymi miejscami parkingowymi dla osób niepełnosprawnych.

Mając na względzie powyższe Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

1. (...)